

Nguyễn Bình Phương

Dành dụm

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hắn bảo tôi là thằng mặt chuột. Hề gì, mấy chục năm quăng quật ở chiến trường, bố tôi chỉ mang về một câu nói đáng giá: Phải biết dành dụm. Tôi tò mò hỏi lại: Còn những vết sẹo? Bố khoát tay khinh bạc: Vật. Mẹ tôi thở dài, bà dành dụm từng đồng lẻ ngay từ khi còn để tóc đuôi gà nhưng gia sản chẳng khá lên là mấy. Tôi hay mơ thấy bầu trời màu vàng chanh lơ lửng chuyển vận theo chiều ngang. Mỗi lần như thế, tôi thềm được sắt chúng ra thành từng mảnh nhỏ để thả vào túi. Ở trường, cô giáo giảng cho chúng tôi đường bay của lũ chuồn kim nhưng không giải thích ý nghĩa. Tôi cho đó là bài học sâu sắc nhất.

Sẩm tối hắn lại rủ tôi ra thị trấn, hai thằng im lặng đạp xe song song cạnh nhau mồm hắn mím lại, đầu vênh sang trái, dăm chiêu toan tính. Thi thoảng hắn quay sang tôi móc một câu: Mà sa đì à? Tôi gạt đầu theo thói quen. Tôi không sánh được với hắn, chân hắn dài, to, cân xứng với cái thân hình thang úp ngược, cằm đầy râu, mũi to, mắt xếch, lông mày sãi rộng như đôi cánh con đại bàng đen. Nói chung hắn đẹp trai và rất rất đàn ông. Tôi nhỏ, cao, mắt đục, răng bàn cước. Xưa tóc tôi xoắn tít, càng lớn càng thẳng, để dài mãi cũng thế. Đạo bé tôi phát điên lên vì sung sướng khi nghe nói tóc xoắn thì khổ. Tôi sinh ra để làm chân gối cho hắn, có bao nhiêu bạn gái hắn tìm cách sở hữu bằng hết còn tôi phải ngồi quán trông xe và trả tiền bao thuốc hắn lấy hút. Tôi hé mắt thấy hắn ấn dúi người yêu vào gốc xà cừ, tay trượt đi trượt lại ở ngực con bé, sau hắn cuống cuống vực mặt xuống. Trong bóng tối mờ thân hình hắn ưỡn cong dâm đãng. Lão chủ quán chột mắt ngáp dài, thè lưỡi liếm môi dưới theo hình vòng cung. Lão không nhìn tôi, lẩm bẩm: Tám tháng con không bốn chưa về. Tôi

dụi thuốc vào mép ghế bắt chuyện: Đạo này ngựa trắng hiếm. Lão bữu môi. Một chiếc xe máy vụt qua, ánh sáng loé lên rồi vụt tắt. Lão chủ quán châm đóm vào lỗ điều, con mắt độc nhất hấp háy: Thời buổi cơ chế, nhìn trời cũng thấy đĩ. Trên đường về tôi hỏi hấn tạo sao phải cong người khổ sở đến thế. Hấn đang vui vẻ bồng quắc mắt: Đồ thọc mạch, thẳng chó dái. Tôi gật đầu. Vào Vách Đá lấy củi, hai thằng chung nhau, hấn chặt gốc, tôi trèo lên phạt cành. Cây đổ, mặt tôi bị gai cào xước tấp. Khi vác về, hấn phía ngọn, tôi đằng gốc, lúc chia thì ngược lại. Hề gì, nếu anh biết dành dụm từng chiếc lá mai sẽ được một cây cổ thụ xum xuê. Hình như lá đang hát trong tôi, bài hát xanh rợn trườn theo các vân gỗ.

Đêm qua bão, gió quặn từng bốc tất cả mọi thứ ném vạt vạ khắp nơi. Lão chủ quán bị cây đề chết. Tôi đồ rằng thiên hạ mất đi một nhà tiên tri đại tài. Sáng, mọi thứ quang quẻ, bình thản. Trưa nay giỗ ông ngoại tôi, mẹ ngâm gạo nếp từ sớm. Tôi ngồi cọ mấy chiếc nôi. Hấn sang chậm rãi, nhẹ nhàng xà xuống bên cạnh nói nhỏ: Chăm thế? Tôi nhếch môi: Không gọi là đồ mặt chuột nữa à? Hấn lắc đầu, vừa xắn tay áo làm cùng tôi vừa rử rử kể sắp tới sẽ xin vào xí nghiệp vôi. Giọng hấn đều đều tẻ nhạt: Hoá ra bố tao còn sống, không phải liệt sĩ. Tôi nghiêng rằng cọ mạnh chiếc xơ mốp, đít nôi quá bẩn, tro trộn với mỡ thành một thứ keo nhầy nhụa, đặc sệt. Hấn bảo cần làm giàu để đón bố về. Thực ra nhà hấn chỉ có cây hồng xiêm là giá trị nhất, cây ấy bố hấn trồng trước khi vào Nam. Mẹ hấn hơi đàn độn lại điếc nặng, quanh năm chỉ thốt có độc một câu: Cóc cóc. Ngày có giấy báo tử, hai mẹ con hấn nhìn nhau đờ đẫn, nước mắt ràn rụa, bố tôi phải sang an ủi mãi. Khi chiếc nôi cuối cùng đã sạch bóng, hấn xoa hai tay vào nhau, hẹn tôi tối ra thị trấn sẽ chiêu đãi. Hấn nói rằng rất ân

hận vì đối xử với tôi không tốt. Mắt hấn long lanh háo hức: Bọn mình sẽ là bạn tốt với nhau. Thế à? Tôi dừng dừng hỏi lại, cầm chiếc nôi gang hay dùng ninh xương, quật giữa mặt hấn. Cả hai đều bẹp rúm. Hấn thở hắt: Mũi tao.. Chân tay hấn co lại rồi duỗi dài, lỏng lẻo, tuyệt vọng...

Mười sáu năm, qua chấn song rỉ sét, tôi sở hữu một bầu trời vàng chanh đẹp mê hồn bị cắt thành từng ô nhỏ đều đặn.

NGUYỄN BÌNH PHƯƠNG

Nguồn: Luvhop.net
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 21 tháng 9 năm 2007